

af Mindretallets Tankegang kan aldrig blive den, at de provisoriske Bevillingslove ere tilladelige, og i Kraft af disse Betragtninger, som jeg ikke skal udtrække længere, fordi Sagen er hele Tinget saa kendt, vil jeg tillade mig at slutte med et Spørgsmaal til det ærede Mindretal. Naar det er givet, at man ikke kan udstede provisoriske Love, der strider mod Grundloven, og naar det efter Højres Mening tillige er givet, at de provisoriske Bevillingslove ikke ere Finanslove, hvorledes kan man da tillade sig at opkræve Statter og afholde Udgifter efter en Lov, som man selv siger ikke er en Finanslov.

Scharling: Efter at dette Ting allerede har behandlet og afgjort to Statsregnskaber vedrørende saatalde provisoriske Finanslove, er der vistnok ikke Grund til at komme ind paa en dybere Forhandling om disse Spørgsmaal, hvorom Tinget alt har taget sin Beslutning, og hvor de forskellige Partiers Standpunkter ere vel kendte. Jeg skal derfor kun i al Korthed over for den ærede Ordfører bemærke, at Hovedforsvaret for de saatalde provisoriske Finanslove efter min Mening ligger i deres uundgaaelige Nødvendighed under visse givne Forudsætninger saaledes, som jeg ogsaa har angivet det i Betænkningen. Det øvrige, som den ærede Ordfører refererede som min Tankegang, er for saa vidt ikke den egentlige Begrundelse, men det er nærmest en Udvikling af, at selve Eksistensen af de midlertidige Bevillingslove, vedtagne af Rigsdagen, godtgør, at en saadan midlertidig Bevillingslov ikke er i Strid med Grundloven og følgelig ikke falder ind under Forbudet i Grundloven mod at udstede provisoriske Love af en vis Art. Naar den ærede Ordfører til Slutning rettede et Spørgsmaal til mig, vil jeg derpaa svare, at jeg paa min Side lige saa lidt kan indse, hvorledes Rigsdagen kan give sit Samtykke til, at Regeringen opkræver Statter, uagtet Finansloven ikke er vedtagen, uden derved at komme i Strid med Grundloven. Fastholder man imidlertid, at Rigsdagen kan give det Samtykke, og at det ikke er i Strid med Grundloven, kan jeg ikke se rettere, end at en saadan Bemærkning efter Grundlovens § 25 maa kunne gives i Form af en provisorisk midlertidig Bevillingslov. Jeg tror ikke, at en hertiligere Forhandling om dette Spørgsmaal vil føre til noget videre Resultat. Hver Part har sit bestemte Standpunkt, sin bestemte Overbevisning, og min Overbevisning er ikke bleven røkket ved, hvad den ærede Ordfører udtalte. Jeg skal derfor henholde

mig til min Betænkning og indstille, at man slutter sig til det andet Tings Vedtagelse.

Ordføreren (Oscar Hansen): Jeg maa takke det ærede Mindretal for disse Bemærkninger i dobbelt Henseende, for det første fordi det ærede Mindretal har indrømmet, at Hovedforsvaret ikke kan føres begrebsmæssig — og det var ogsaa det, jeg tænkte, var noget vanskeligt — og dernæst fordi det ærede Mindretal i Virkeligheden giver mig Ret, naar jeg sagde, at Konsekvensen af Højres Tankegang maatte blive den, at midlertidige Bevillingslove ikke ere tilladelige, men at Konsekvensen aldrig kunde blive den, at foreløbige midlertidige Bevillingslove vare tilladelige. Det ærede Mindretal udtrykker sig lidt mere forbeholdent, men Tanken var den samme, idet det ærede Mindretal sagde, at de foreløbige midlertidige Bevillingslove havde samme Tilladelighed som de midlertidige Bevillingslove. Man har, som sagt, ikke godtgjort deres Tilladelighed. Man har anført en Argumentation, der skulde vise, at de midlertidige Bevillingslove ere utilladelige; men dette er et Spørgsmaal, der ikke foreligger til Debat. Det er et Spørgsmaal, der maa afgøres paa anden Maade, bl. a. paa den, at hvis man vil drage Konsekvenser af Grundlovens Finanslovbestemmelser for at skabe et aktuelt Supplement til Grundloven, og et saadant skabes i alle Lande og Forsatninger, maa man naturligvis drage Konsekvensen af de Paragraffer, i hvilke Finanslovens Bestemmelser findes, og saadanne Konsekvenser har Rigsdagen søgt at skabe i de midlertidige Bevillingslove. Derimod drager Højre sine Konsekvenser ud fra en Paragraf, i hvilken der ikke staar nogen Finanslovbestemmelse, nemlig § 25. Jeg tillader mig at bemærke, at det ikke er nogen Analogi i det Tilfælde. Det ærede Mindretal sagde dernæst, at Hovedforsvaret førtes ud fra de faktiske Forhold. I Mindretallets Betænkning staar netop ogsaa, og det vil jeg nu henlede Opmærksomheden paa — det er altsaa ikke den begrebsmæssige Udvikling, der egentlig er Hovedsagen — der staar der:

„Overhovedet maa det, naar der ikke kan opnaas Enighed mellem de to Ting hverken om en ordinær Finanslov eller om en midlertidig Bevillingslov, nødvendig blive Regeringens Sag paa eget Ansvar at tilvejebringe det fornødne Grundlag for Statshusholdningens fortsatte Førelse enten under den ene eller den anden Form.“

Hertil maa jeg svare Nej, det maa det nødvendig ikke blive. Der var dog Mulighed for,